

denne Afgift hvilede udelukkende paa Menigmand, især efter at man i Praksis var slaaet ind paa kun at kræve Afgift af den Fisk, der fangedes med Baad.

Tilbage fandtes og findes endnu følgende Tiender paa Færøerne: Af Korn, som leveres med hvert tiende Neg eller en Tiendedel af det indhøstede Korn; af Køer, der leveres enten i Varer, tre Pund Smør pr. Ko, eller med et dertil svarende Pengebeløb; af Faar, de fleste Steder med Uld, et halvt Pund af hvert slagtet Faar, andre Steder i Penge; af Fugle, der fanges i Fuglefælde, hver tiende Fugl; af Gæs, de fleste Steder hver tiende Gaas, der er bestemt til Slagting, og endelig af Grindehvaler og andre mindre Hvaler ligeledes en Tiendedel in natura.

Som ærede Medlemmer ville se, ere disse Afgifter af en aldeles forældet og ubillig Beskaffenhed. De hvile paa Produktionen, paa Bruttoindtægten, og ydes for en stor Del i Varer. Desuden er det væsentlig ubemidlede eller lidet bemidlede, der skulle udrede Afgiften. Det er derfor meget naturligt, at man paa Færøerne har ønsket at faa den Tiende afskaffet, som ikke blev afskaffet ved Loven af 30. Marts 1892, og Øernes Lagting har i flere Aar beskæftiget sig med denne Sag. Det foreliggende Forslag bestemmer, at de tilbageværende Tiender skulle ophæves, og imødekommer herved et længe næret Ønske hos Øernes Befolkning. Derhos er der i §§ 6 og 7 optaget Bestemmelser om, at tre andre Afgifter, nemlig Præsttal, der ydes med ca. 33 Øre pr. Person, og Lagmandstold samt Bidraget til Fonden for forulykkedes efterladte, som er 16 Øre pr. Person, skulle ophæves. Ogsaa disse Afgifter, hvoraf de to sidste udelukkende hvile paa de ubemidlede, er helt urimelige og forældede; det er Kopskatter.

De af mig nævnte Tiender og Afgifter kunne selvfølgelig ikke ophæves, medmindre man yder de vedkommende Modtagere Erstatning — det er Staten, Kirken samt visse Embeds- og Bestillingsmænd —, og Lovforslaget indeholder derfor de fornødne Bestemmelser i den Henseende.

Medens det har været ganske indlysende for Befolkningen paa Færøerne, at disse Afgifter ere helt forældede og bør afskaffes, har det været meget vanskeligt at komme til et fuldt tilfredsstillende Resultat med Hensyn til, hvorfra Erstatningen for Afgifterne skulde tilvejebringes. Efter det foreliggende Forslag, som er overensstemmende med det af Lagtinget vedtagne, forudsættes det, at Staten, ligesom her

nede i Kongeriget, overtager $\frac{7}{25}$ af Tjendens aarlige Gennemsnitsbeløb. Resten skal dækkes ved en Forhøjelse, dels af Skatten paa det skyldsatte Jordegods, dels af Indførselsafgiften paa Spiritus, Vin og Øl. Jeg skal herom udtale, at jeg af principielle Grunde har næret Betænkelighed med Hensyn til den sidstnævnte Erstatningsmaade, og dette har jeg ogsaa udtalt ved denne Sags Behandling i Lagtinget. Imidlertid vil jeg efter Overvejelse af samtlige foreliggende Forhold anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse her i Tinget, og jeg skal næst at henvise til, hvad jeg allerede har udtalt, i Korthed angive mine Grunde derfor.

Der er paa Færøerne et almindeligt Ønske om at afløse Afgifterne paa den her foreslaaede Maade, og Lagtinget har vedtaget Forslaget enstemmigt. De Afgifter, som paatænkes afløste, hvile for en stor Del paa den ubemidlede eller mindre bemidlede Del af Befolkningen. Endvidere skal jeg fremhæve, at de Varer: Spiritus, Vin og Øl, som der er Tale om at forhøje Afgiften paa, ved denne Forhøjelse ikke ville blive dyrere, og navnlig ikke væsentlig dyrere, end de vare inden 1. Januar dette Aar. Tidligere købte man nemlig berusende Drikke hos de handlende paa Øerne, og der vare de meget dyre. Som Følge af Udfaldet af de Afstemninger, der have fundet Sted i Henhold til Ædruelighedsloven af 19. April forrige Aar, finder der nu ikke længere Salg af og heller ikke Beværtning med berusende Drikke Sted paa Øerne. Man er nu, i Modsætning til tidligere, gaaet over til at købe disse Varer andetsteds fra, og der faar man dem en hel Del billigere, end man tidligere fik dem ved Køb paa Øerne.

Hvad der særlig har gjort mig mindre betænkelig ved Maaden, hvorpaa Erstatningen til Staten tilvejebringes, er den Omstændighed, at Regeringen i Lovforslagets § 9 har indsat en Bestemmelse om, at Kapitlerne I og II i Loven skulle revideres om ca. 3 Aar. Ved en saadan Revision vil Spørgsmaalet om Erstatningsmaaden blive taget op til fornyet Overvejelse, og man kan da muligvis komme til et andet Resultat end nu. I øvrigt skal jeg udtale, at jeg ganske kan slutte mig til Revisionsbestemmelsen i § 9 og til de Bemærkninger, der ledsage denne Paragraf, som ganske stemme med Lagtingets Mening. Skulde det vise sig, at Indførselen af de Varer, der belægges med den forhøjede Afgift, bliver mindre, end man har paaregnet, vil der ved Revisionen af